

Julehilsen fra Kipili. Dec.2008.

Kære venner.

Så er adventstiden begyndt og volontørerne har allerede åbnet de fleste af deres pakker i pakkekalenderen, som deres omsorgsfulde forældre har sendt herved. De har smovset i makrel, torskerogn og leverpostej og papirklip, guldkugler o.l. hænger allerede rundt i stuen. I øjeblikket sidder de på spejdermaner ude omkring bålet og bager snobrød.

Dagen har ellers været præget mest af afslutningsfesten i 'chekechea' (børnehaveklassen). Børnene mødte op kl. 8 som de plejer og kl. 9.30 kom alle forældrene for at se hvad børnene havde lært de to mdr. chekechea havde kørt. Volontørerne havde bagt kage og købt sodavand, så efter velkomst, præsentation af børnene, sange fra børnene og fortælling af juleevangeliet vha. flonellograf ved Exhilda (læreren), viste Marianne billeder fra de aktiviteter børnene havde deltaget i, mens alle nød deres kage og sodavand. Til sidst blev der taget afsked med to elever som skal begynde i 1. klasse til januar, samt Marianne, Marie og Josefine som tager af sted inden skolen begynder igen og alle sang 'Et barn er født i Bethlehem' (findes også på kiswahili). Forældrene udtrykte stor glæde over det forløb, der havde været og roste meget både lærerne og de fremskridt de havde set hos deres børn. Grunden til byggeriet af en forskole er gravet ud på bjergsiden bag kirken, og soklen er ved at blive lagt efter Karstens tegninger. Bygningen skal gerne stå færdig, når der til næste sommer kommer et hold Africa Adventure (tidligere volontører og unge fra Africa in Touch) ud for at færdiggøre den til indvielse.

Det sidste halve år har været meget præget af, at jeg har haft seks volontører på en gang, og ind imellem også længerevarende besøg af tidligere volontører. Nogle af de projekter jeg havde planlagt for dem gik desværre i vasken, men de har efterhånden formået at finde ind i rytmen her på stationen og ved, at tingene herude sjældent går, som man planlægger. Når de kommer tilbage til Danmark har de været igennem meget og vil bedre kunne forstå, at det liv, de har ført i vort trygge lille land, har været privilegeret. Selv Karsten, som ellers havde været Tanzania rundt i 3 uger med kone og svigerforældre, var forbavset over vejenes dårlige beskaffenhed, da vi i sidste uge tog til Kigoma for at installere computere og elektricitet i kirkens kontorer. Tanzania viser os hele tiden nye ansigter.

Det kniber lidt med strømmen for tiden, så jeg sidder med et stearinlys og skriver, for også at have mulighed for at printe ud bagefter. Når der skal være til lys og 4 laptops samt opladning af div. mobiltelefoner og boremaskiner, så kniber det lidt for solar systemet at levere strøm nok. I går regnede det hele dagen, så da gik lyset allerede ved 21 tiden. I det mindste er det herude forudsigeligt, hvorimod det er helt uberegneligt når strømmen inde i Sumbawanga bliver afbrudt.

Jeg har været ude på flere evangelisationsture i provinsen, men den største oplevelse var igen at komme til Congo. Tre uger tog turen fra Kalemie i nord til Kapota i syd – en sejlads på knap 600 km i åben båd. Trods vind og vejr gik turen godt, og vi fik en god kontakt til de øverste myndigheder overalt hvor vi kom. Hver aften blev der vist film, og hver formiddag og eftermiddag blev der holdt friluftsmøder. Omkring 30.000 mennesker oplevede at se filmen om Jesu liv og to nye menigheder på ca. 40 medlemmer hver kom op at stå. Der blev set på muligheder for udvidelse af kirkernes områder, så vort skoleprojekt kan komme i gang i flere byer. Efter skolestart her i sep. fik jeg meddelelse om at i alt 740 elever var indskrevet til vores skole i Moba. Sidste uge sendte jeg byggematerialer for 35.000,-kr og et par computere derover, så de kan komme i gang med en udvidelse og forbedring af skolen. Karsten har udarbejdet byggeplaner for en nybygning, som de allerede nu er gået i gang med at opføre. Når det er kommet godt i gang sender jeg yderligere materialer derover, så vi kan starte tilsvarende byggeri i Mulunguzi og Kansenge. Formanden Tshimanga har skaffet mig et 3-års visa for indrejse i Congo, så når jeg får det, vil jeg uhindret kunne rejse ind og ud for at følge projektet.

På lørdag kører jeg volontørerne til Sumbawanga, hvorfra de tager ud i den vide verden for at se dyr. Det bliver samtidig en afsked med Marianne og Karsten samt Josefine, som desværre har døjet en del med malaria og andet skidt, så hun føler sig klar til at tage hjem lidt før. Marie, Agnethe og Thomas kommer tilbage igen lige inden jul, så de kan opleve en Kipili-jul. Med tilbage fra Sumbawanga har jeg alle børnehjemsbørnene, som har ferie og ser frem til at komme her ud på juleferie. Det giver lidt mere liv i huset og sangen i kirken bliver festligere. Alfreds onkel er lige død (A. læser jura i Mwanza), så jeg har sendt Anna ned for at hente lillebroderen David, som i sin tid var blevet efterladt hos onkelen. David har ikke haft det godt og Alfred prøvede i sommers at få ham med her op, men onkelen nægtede det. Familieforholdene herude gør at onkelen som den ældste har den største autoritet, så der var ikke rigtig noget at gøre, selv om alle var klar over at onkelen misbrugte drengen til arbejde og ikke sendte ham i skole. Nu kan han forhåbentlig blive genforenet med sine søskende efter 6 års adskillelse.

I okt. fik vi en container herud fyldt med traktor, trailer, maskiner, glasfiberbåd computere, tavler og tøj. Pigerne er ved at ordne tøjet, så evangelister og andre trængende kan få til deres børn, og når børnehjemsbørnene har fået deres vil resten blive solgt, så der kan blive lidt til deres skoleuniformer. Nogle af computerne er allerede fordelt og andre vil komme ind på div. kontorer i kirken og på bibelskolen. Anette, din laptop har jeg formateret om og givet til Mathilda, sekretæren for kvindearbejdet, du mødte hende måske da hun var i Danmark i sommers.

Nye projekter er allerede i støbeskeen – vi skulle nødtigt gå kold. I Sumbawanga planlægger vi sammen med kirken at opføre et kombineret børnehjem og teknisk træningscenter, med henblik på gadebørns mulighed for at få en håndværkeruddannelse. En del børn har jeg allerede kontakt med, da jeg en gang om ugen giver gadebørn mulighed for at komme og få et måltid og blive vasket. Samtidig ser vi på muligheden af at tilføre en teknisk linje til bibelskolen, da vi allerede har udbygget bibelskoleuddannelsen med et håndværk. Det ville så blive udnyttet bedre og kunne tilføre skolen flere elever.

Da Exhilda ved afslutningen i dag fortalte om Jesu fødsel sluttede hun med at sige: **”Husk nu, det vigtigste er at Jesus også fødes i vores hjerter til jul”**. Exhilda er en alm. husmor med kun 7. klasse, men hun har vist sig som en yderst dygtig og kreativ lærer for børnene. Jeg lader hendes ord være den afsluttende bemærkning til jer alle, og ønsker jer dermed en glædelig og velsignet jul.

Kærlig hilsen
Knud Knudsen